mimoriadna príloha k Roku Matky ustavičnej pomoci

2015 – 2016

slovo medzi nami
smn.sk

Ó, Matka ustavičnej pomoci,
ikona lásky,
tvoj súcitný pohľad
na naše utrpenie a na Ježišovo utrpenie
nás zveruje do Otcovej lásky.
Pomôž nám, aby sme o tebe hovorili ešte viac
a boli misionármi
dobrého, krásneho a radostného života podľa evanjelia.
Otvor nám srdcia na volanie ľudí bez nádeje,
kým všetci uveria.
Nauč nás uvažovať vo svojom srdci o Slove
a konať to, čo od nás žiada
tvoj Syn, náš Vykupiteľ.
Pomôž nám kráčať spolu s tebou
s veľkým svetlom viery,
ktoré nám osvecuje cestu.
Kiež jedného dňa budeme môcť
spolu s tebou vidieť tvár Otca,
ktorý so Synom a s Duchom Svätým
žije a kraľuje na veky vekov.
Amen.

Matka ustavičnej pomoci, oroduj za nás!

Marián Kováčik

Čo vám príde prvé na um, keď počujete slová Matka ustavičnej pomoci? Mne pieseň. Určite ju poznáte – K nebesiam dnes zaleť pieseň, tam, kde tróni Mária... Pamätám si, ako ju hrával môj otec, organista, po nejednej svätej omši. V JKS nebola, nuž si pozháňal noty (od prekladateľa piesne z češtiny – pátra Ľudovíta Michaloviča CSsR). A ľudia ju veľmi radi spievali.

Táto pieseň sa k nám dostala z Čiech – tamojší redemptoristi v roku 1874 konali prvé ľudové misie na Slovensku, konkrétne v obci Horný Vadičov na Kysuciach. Nemáme záznamy, či už vtedy priniesli so sebou obraz Matky ustavičnej pomoci, ale je isté, že úcta k tomuto obrazu sa aj na Slovensku rýchlo šírila. Pritom samotný obraz zveril redemptoristom a poveril ich úlohou urobiť ho známym po celom svete len pár rokov predtým – 26. apríla 1866 – pápež Pius IX.

Keďže na budúci rok uplynie 150 rokov od tejto významnej udalosti, redemptoristi po celom svete slávia Rok Matky ustavičnej pomoci, ktorý sa oficiálne začína práve na jej sviatok – 27. júna 2015 a skončí presne o rok. Aj preto venujeme v našom časopise niekoľko strán tomuto obrazu – jeho dejinám, symbolike, modlitbám k Matke ustavičnej pomoci. Chceme tým prispieť k prehĺbeniu tejto špecifickej mariánskej úcty nielen na osobnej rovine, ale potešili by sme sa, keby sa vo všetkých farnostiach, kde sme robili misie, konali verejné pobožnosti na uctenie Matky, ktorá nám je ochotná a pripravená stále pomáhať. Boli by sme radi, keby uctievanie obrazu Matky ustavičnej pomoci, ktorý v každej farnosti po misiách nechávame, pomohlo k rastu dôvery v Božiu pomoc, ktorá sa nám dostáva skrze Máriu...

Trochu z dejín

Dôležité dátumy:

(z knihy Fabriciana Ferrera *Príbeh ikony*)

19. január 1866 –
P. Michele Marchi a Ernesto Bresciani šli do Kostola Panny Márie v Posterule po ikonu Panny Márie, Matky ustavičnej pomoci.

21. apríl 1866 –
Generálny predstavený ju dal ako dar pápežovi Piovi IX.

26. apríl 1866 –
Po náležitom reštaurovaní, ktoré vykonal poľský maliar Leopold Nowotny, bola ikona vystavená, tak ako ju poznáme dnes, na verejnú úctu v Kostole svätého Alfonza na rímskom pahorku Eskvilín.

23. jún 1867 –
obraz Panny Márie, Matky ustavičnej pomoci slávnostne korunoval dekan vatikánskej kapituly. Bolo to slávnostné a oficiálne uznanie tejto mariánskej ikony, ktorú objavili z temnôt. Takéto korunovanie bolo vyhradené len pre náboženské obrazy, ktoré sa uctievali dlhý čas a boli nástrojmi mimoriadnych milostí pre veriacich.

Dejiny ikony

Veľa mien mi dali. Nazývajú ma „Pannou umučenia“, „Zlatou Madonou“, „Matkou redemptoristických misionárov“, „Matkou katolíckych rodín“.

Meno, ktoré som si sama vybrala, je „Matka ustavičnej pomoci“. Pápež Pius IX. požiadal redemptoristických misionárov, aby ma predstavovali týmto menom.

Môj príbeh je o tom, ako nebo posväcuje ľudské dejiny pre Božie plány. Sú to dejiny, ktoré sa zdajú zložité a dobrodružné, ale keď ich vidíme „zhora“, sú jednoduchou, priamou líniou, ktorá sa tiahne cez celé dejiny ľudstva.

Je to príbeh o neznámom umelcovi, kajúcom zlodejovi, zvedavom dievčatku, opustenom kostole, starom rehoľníkovi a pápežovi.

A predovšetkým je to príbeh o mojej prítomnosti v apoštolskom živote misionárov Kongregácie najsvätejšieho Vykupiteľa.

Obchodník, ktorý ukradol „Pannu Máriu“

Tradícia zo 16. storočia hovorí o akomsi obchodníkovi z ostrova Kréta, ktorý z jedného kostola ukradol zázračný obraz. Skryl ho medzi svoj tovar a vybral sa na západ. Len vďaka Božej prozreteľnosti prežil hroznú búrku a pristál na pevnej pôde. Asi po roku prišiel s ukradnutým obrazom do Ríma.

Tam smrteľne ochorel a vyhľadal dávneho priateľa, aby sa o neho postaral. V hodine svojej smrti odhalil tajomstvo obrazu a prosil svojho priateľa, aby ho vrátil do kostola. Priateľ sľúbil, že mu toto želanie splní, ale keďže jeho manželka nechcela stratiť taký krásny poklad, priateľ tiež zomrel bez toho, aby sľub splnil.

Napokon sa Panna Mária zjavila šesťročnej vnučke týchto rímskych manželov a vravela jej, aby matke i starej matke povedala, že obraz Panny Márie, Matky ustavičnej pomoci sa má umiestniť do Kostola svätého apoštola Matúša, ktorý sa nachádza medzi Bazilikou Panny Márie Väčšej (Santa Maria Maggiore) a Bazilikou svätého Jána na Lateráne.

Tradícia vraví, že po mnohých pochybnostiach a ťažkostiach „matka poslúchla a keď sa poradila s duchovnými, ktorí mali kostol na starosti, obraz Panny Márie 27. marca 1499 umiestnili do Kostola svätého Matúša“. Tam bol uctievaný ďalších tristo rokov. Takto sa začala druhá etapa dejín ikony a úcta k Panne Márii, Matke ustavičnej pomoci sa začala šíriť po celom Ríme.

Tri storočia v Kostole svätého Matúša

Kostol svätého Matúša nebol veľkolepý, ale mal obrovský poklad, ktorý priťahoval veriacich: ikonu Panny Márie, Matky ustavičnej pomoci. Od roku 1739 do roku 1798 chrám a priľahlý kláštor boli pod správou írskych augustiniánov, ktorých nespravodlivo vyhnali z vlasti a kláštor používali

ako formačné stredisko pre svoju rímsku provinciu. Mladí študenti našli azyl v prítomnosti Panny Márie, Matky ustavičnej pomoci, keď sa pripravovali na kňazstvo, apoštolát a mučeníctvo.

V roku 1798 v Ríme zúrila vojna a kláštor i chrám boli takmer úplne zničené. Niekoľkí augustiniáni tam ďalších pár rokov bývali, ale aj oni museli napokon odísť. Niektorí sa vrátili do Írska, iní odišli do nových kláštorov v Amerike, no väčšina sa presťahovala do blízkeho kláštora. Táto posledná skupina so sebou priniesla obraz Panny Márie, Matky ustavičnej pomoci. Takto sa začala tretia etapa jej dejín, „skryté roky“.

V roku 1819 sa írski augustiniáni presťahovali do Kostola Panny Márie v Posterule pri moste „Umberta I.“, ktorý sa klenie nad riekou Tiber. Spolu s nimi sa presťahovala aj „Panna od svätého Matúša“. Ale keďže „Pannu Máriu milosti“ už v tomto kostole uctievali, nový obraz umiestnili do súkromnej kaplnky kláštora, kde ostala, ale bola zabudnutá. Brat Augustín Orsetti, jeden z pôvodných mladých rehoľníkov z Kostola svätého Matúša, však na obraz nezabudol.

Starý rehoľník a *mladý* miništrant

Plynuli roky. Zdalo sa, že obraz, ktorý uchránili pred vojnou, čo zničila Kostol svätého Matúša, upadol do zabudnutia.

Mladý miništrant Michael Marchi často navštevoval Kostol Panny Márie v Posterule a spriatelil sa s bratom Augustínom. Oveľa neskôr, už ako páter Michal, napísal:

„Tento dobrý brat mi najmä v rokoch 1850 a 1851 s určitým nádychom tajomstva a úzkosti povedal presne tieto slová: ‚Zapamätaj si, môj synu, že obraz Panny Márie z Kostola svätého Matúša je hore v kaplnke: nikdy naň nezabudni... rozumieš? Je to zázračný obraz.‘ V tom čase bol brat takmer úplne slepý. Čo môžem povedať o úctyhodnom obraze Panny od svätého Matúša, ktorý sa tiež nazýva obrazom Panny Márie, Matky ustavičnej pomoci, je to, že od detstva, až pokým som nevstúpil do kongregácie (redemptoristov), som ho vždy videl nad oltárom domácej kaplnky augustiniánskych otcov írskej provincie v Kostole Panny Márie v Posterule... Nebol uctievaný, nemal žiadne ozdoby ani lampu, ktorá by naznačovala jeho prítomnosť... Prikrýval ho prach a takmer bol zabudnutý. Keď som tam slúžil svätú omšu, veľakrát som naň hľadel s veľkou pozornosťou.“

Brat Augustín zomrel v roku 1853 v úctyhodnom veku 86 rokov. Nedočkal sa splnenia svojej túžby, aby obraz Panny Márie, Matky ustavičnej pomoci bol opäť vystavený na verejnú úctu. Zdalo sa, že jeho modlitby a bezhraničná dôvera v Pannu Máriu ostali bez odpovede.

Znovuobjavenie ikony

V januári 1855 redemptoristickí misionári kúpili Vilu Casertu v Ríme a zmenili ju na generálny dom svojej misionárskej kongregácie, ktorá sa rozšírila do západnej Európy a Severnej Ameriky. Na tom istom pozemku na Via Merulana boli zvyšky chrámu a kláštora svätého Matúša. Bez toho, aby si to v tom čase uvedomili, získali ten pozemok, ktorý si pred mnohými rokmi Panna Mária vybrala ako svoju svätyňu medzi Bazilikou Santa Maria Maggiore a Svätým Jánom na Lateráne.

O štyri mesiace neskôr sa začal stavať kostol na počesť najsvätejšieho Vykupiteľa a zasvätili ho svätému Alfonzovi de Ligouri, zakladateľovi kongregácie. Koncom roka, 24. decembra 1855, skupina mladých mužov začala v novom dome svoj noviciát. Jedným z nich bol Michael Marchi.

Redemptoristi sa veľmi zaujímali o dejiny svojho nového pozemku. Ale ich záujem ešte vzrástol, keď ich 7. februára 1863 prekvapila otázka z kázne slávneho jezuitského kazateľa P. Francesca Blosiho o ikone Panny Márie, „ktorá bola v Kostole svätého Matúša na Via Merulana a bola známa ako Panna od svätého Matúša alebo správnejšie Panna Mária, Matka ustavičnej pomoci“.

Pri inej príležitosti kronikár redemptoristickej komunity „skúmal niektorých autorov, ktorí písali o rímskych starožitnostiach“, a našiel odkazy na Kostol svätého Matúša. Medzi nimi bol konkrétny citát, ktorý spomínal, že v kostole (ktorý sa nachádzal v záhradnej časti domu) bola starobylá ikona Matky Božej, ktorá sa tešila „veľkej úcte a sláve pre svoje zázraky“. Keď „to všetko povedal komunite, začal sa dialóg, kde by mohli nájsť obraz. P. Marchi si spomenul, čo všetko počul od starého brata Augustína Orsettiho, a svojim spolubratom povedal, že často videl túto ikonu a veľmi dobre vedel, kde ju nájdu“.

Prijatie ikony redemptoristami

S touto novou informáciou vzrástol záujem redemptoristov dozvedieť sa viac o tejto ikone a získať ju pre svoj kostol. Generálny predstavený P. Nicholas Mauron poslal list pápežovi Piovi IX., v ktorom žiadal Svätú stolicu, aby im dala ikonu Matky ustavičnej pomoci. Mala byť umiestnená v novovybudovanom Kostole najsvätejšieho Vykupiteľa a svätého Alfonza, ktorý sa nachádza blízko miesta, kde stál starý Kostol svätého Matúša. Pápež žiadosti vyhovel a na zadnú stranu žiadosti vlastnou rukou poznamenal:

„11. decembra 1865: Kardinál prefekt kongregácie propagandy (pre náuku viery) zavolá predstaveného komunity Santa Maria in Posterula a povie mu, že je našou túžbou, aby sa obraz Panny Márie, uvedený v tejto žiadosti, opäť umiestnil medzi Svätým Jánom a Santa Maria Maggiore; redemptoristi ju nahradia iným primeraným obrazom.“

Podľa tradície vtedy pápež Pius IX. povedal generálnemu predstavenému redemptoristov: „Urobte ju známou po celom svete!“ V januári 1866 pátri Michael Marchi a Ernest Bresciani šli do Kostola Panny Márie v Posterule po obraz od augustiniánov.

Potom sa začal proces čistenia a reštaurovania ikony. Túto úlohu zverili poľskému umelcovi Leopoldovi Nowotnému. Napokon 26. apríla 1866 obraz opäť vystavili na verejnú úctu v Kostole svätého Alfonza na Via Merulana.

S touto udalosťou sa začala štvrtá etapa jej dejín: šírenie ikony po celom svete. ■

Symbolika ikony

Tento obľúbený obraz sa môže dnešným západným očiam zdať zvláštny. Nezobrazuje Máriu ako jemné dievča so sklopenými očami. Hneď nás upúta jej priamy pohľad a výrazné črty. Zaujmú nás nereálne vlastnosti postáv. Ježiš má veľkosť batoľaťa, ale črty staršieho dieťaťa. Mária a Ježiš nie sú zasadení do scény, ale vznášajú sa v zlatom pozadí.

Tento obraz namaľovali v byzantskom štýle východnej cirkvi. Cieľom tohto štýlu umenia nie je ukázať krásnu scénu alebo človeka, ale priniesť krásne duchovné posolstvo. Keďže umelec chce povedať niečo vznešenejšie než čokoľvek iné na tomto svete, obraz nie je reálnym portrétom. Byzantská maľba je ako dvere. Je pekné vidieť nádherné dvere, ale kto chce len stáť a pozerať sa na ne? Chceme dvere otvoriť a vojsť dnu. Dvere môžu byť príťažlivé alebo nepríťažlivé, ale sú to len dvere, ktoré nás vedú do nového sveta.

Takto musíme pristupovať aj k tomuto obrazu. Umelec si uvedomil, že nikto na svete nevie, ako naozaj vyzerala Mária alebo Ježiš. Ich svätosť nemožno zobraziť čisto z ľudského hľadiska. Preto ich krásu a posolstvo vyjadril symbolmi.

Čo vidíte, keď sa pozriete na obraz? Predovšetkým vidíte Máriu, pretože dominuje na obraze a pozerá sa priamo na vás – nie na Ježiša, nie na nebo, nie na anjelov nad hlavou. Pozerá sa na vás, ako keby vám chcela povedať niečo veľmi dôležité. Zdá sa, že jej oči sú vážne, dokonca smutné, ale upútajú vás.

Osemcípu hviezdu na čele pravdepodobne pridal neskorší umelec, aby vyjadril východnú myšlienku, že Mária je hviezda, ktorá nás vedie k Ježišovi. Aby sa táto symbolika ešte zvýraznila, naľavo od hviezdy na jej šatke je ešte ozdobný štvorcípy kríž.

Máriin pohľad je upriamený na nás, ale v náručí drží Ježiša. Na byzantských ikonách sa Mária nikdy nezobrazuje bez Ježiša, pretože Ježiš je pre vieru najdôležitejší. Aj Ježiš má kráľovský odev. Len cisár mohol nosiť zelenú tuniku, červený opasok a zlatý brokát, zobrazený na ikone. Grécke iniciály vpravo od dieťaťa a jeho svätožiara ozdobená krížom ohlasujú, že je to „Ježiš Kristus“.

Ježiš sa nepozerá na nás alebo na Máriu, alebo na anjelov. Hoci sa obracia k matke, pozerá sa niekam inam, na niečo, čo nevidíme – na niečo, čo ho prinútilo, aby bežal k matke tak rýchlo, že mu sandále takmer spadli z nôh. Niečo ho prinútilo, aby u matky hľadal ochranu a lásku.

Čo by mohlo tak vyľakať chlapčeka, dokonca Božieho Syna? Postavy, ktoré sa vznášajú po oboch stranách Ježiša a Márie – grécke písmená nad nimi ich označujú ako archanjelov Gabriela a Michala –, nám dávajú odpoveď. Nenesú harfy alebo oslavné trúbky, nesú nástroje Kristovho umučenia.

Michal naľavo drží nádobu so žlčou, ktorú vojaci podali Ježišovi na kríži, kopiju, ktorá mu prebodla bok, a trstinu so špongiou. Gabriel napravo nesie kríž a štyri klince.

Ježiš uvidel časť svojej budúcnosti – utrpenie a smrť, ktorú podstúpi. Hoci je Boh, je aj človek a bojí sa tejto strašnej budúcnosti. Utiekol k matke, ktorá ho drží v tejto úzkostnej chvíli. Rovnako mu bude blízko počas života i smrti. Hoci ho nemôže ušetriť utrpenia, môže ho milovať a potešovať.

Prečo sa Mária tak uprene pozerá na nás, a nie na dieťa v núdzi? Jej pohľad nás vťahuje do príbehu. Stávame sa súčasťou maľby a bolesti. Jej pohľad nám hovorí, že tak ako Ježiš bežal k matke a našiel útočisko, tak aj my môžeme bežať k Márii.

Jej ruka neuchopí ruky vyľakaného syna, aby ho ochránila, ale ostáva otvorená. Pozýva nás, aby sme vložili svoje ruky do jej rúk a pridali sa k Ježišovi.

Mária vie, že v našom živote je veľa vecí, ktoré sú nebezpečné a ľakajú nás. Potrebujeme niekoho, ku komu sa môžeme obrátiť v čase utrpenia a úzkostí. Ponúka nám rovnakú potechu a lásku, akú prejavovala Ježišovi. Hovorí nám, aby sme k nej bežali tak rýchlo ako Ježiš, tak rýchlo, že ani nepremýšľame o tom, čo máme na sebe alebo ako ideme. Chceme sa tam jednoducho dostať. ■

Spracované podľa
http://iconoflove.businesscatalyst.com/meaning-of-the-icon.html

Ikona a ja

sr. Mária Sidorová OSsR

S ikonou Matky ustavičnej pomoci som sa prvýkrát stretla v kostole v Gaboltove, ktorá sa tam ocitla tesne po tom, čo správu farnosti prebrali pátri redemptoristi. V tom čase som veľa o tej ikone nevedela, ani som nechápala, prečo ju tam redemptoristi umiestnili. Dnes už rozumiem, že redemptoristi len verne zachovali to, čo im pápež Pius IX. pred 150 rokmi prikázal – rozšírili úctu k ikone Matky ustavičnej pomoci aj v našej farnosti.

Matka ustavičnej pomoci zohrala tiež dôležitú úlohu na ceste môjho povolania. Verím, že aj vďaka jej pomoci a modlitbe som dnes redemptoristkou.

Pred pár rokmi sa mi naskytla možnosť zúčastniť sa ikonopiseckého kurzu, ktorý sa konal v našom kláštore v Dubline. Mojou prvou ikonou bola ikona Matky Božej – *Hodegetria* – Tá, ktorá ukazuje cestu. A naozaj Panna Mária mi nielen ukazuje cestu k Ježišovi, ale začala mi ukazovať aj duchovnú cestu písania ikon. Je to cesta, na ktorej sa človek stretáva nielen s Bohom či daným svätcom z ikony, ale tiež so sebou samým. Pre mňa táto cesta zahŕňa aj proces oslobodenia a uzdravenia a hlavne prehĺbenia duchovného života. Nikdy by mi ani na um neprišlo, že raz budem písať ikony, vzhľadom na to, že ja a štetec sme si nikdy neboli veľmi blízki. Avšak pod vedením nášho rumunského učiteľa som pochopila, že najdôležitejšou podmienkou pre písanie ikon nie je talent, ale schopnosť nechať sa viesť – učiteľom, prototypom a predovšetkým Duchom Svätým. Či už je to miešanie pigmentov, nanášanie farieb, postupne prechádzajúc z tmy do svetla, alebo dokončovanie tváre, zvlášť očí, čím ikona akoby ožíva, to všetko má svoju hlbokú symboliku a vťahuje ikonopisca i toho, kto sa pred ikonou modlí, do tajomnej Božej prítomnosti.

Boh mi daroval milosť napísať aj ikonu Matky ustavičnej pomoci. Táto ikona mala byť svadobným darom pre môjho brata a jeho nastávajúcu, ktorá sa od svojho otca naučila obracať sa na Matku ustavičnej pomoci ako na svoju „Kamošku“. Samozrejme, že pri písaní ikony som sa modlila predovšetkým za mladý pár. Skúsenosť písania práve tejto ikony a práve s týmto úmyslom ma utvrdila v presvedčení o tom, že Panna Mária ako naša Matka nám chce pomáhať v konkrétnych, bežných, malých i veľkých udalostiach života a že stojí pri nás na každom kroku, ukazujúc nám svojho Syna, ktorý z lásky k nám podstúpil smrť na kríži.

Mojou najobľúbenejšou časťou z celej ikony sú spojené ruky Ježiša a Márie. Panna Mária pravou rukou ukazuje na Ježiša, ktorý sa pozerá na kríž v rukách archanjela Gabriela. Ježiš sa drží oboma rukami Máriinho palca. Strach, dôvera, blízkosť, podpora – všetko, čo každý z nás prežíva a potrebuje, je vyjadrené v tomto geste. Veľmi často, keď sa modlím pri ikone Matky ustavičnej pomoci, sú to práve tieto ruky, ktoré priťahujú moju pozornosť. A tak sama sa chytám Máriinho palca v každej potrebe, ako aj práve do tých rúk vkladám všetkých, za ktorých sa modlím.

Verím, že aj v tomto milostivom roku sa mnohí, aj vďaka misii bratov redemptoristov, priblížia k Matke ustavičnej pomoci a zakúsia jej vernú pomoc a ochranu. ■

Pobožnosť ustavičnej novény

Od roku 1932 sa začala rozširovať po svete tzv. ustavičná novéna k Matke ustavičnej pomoci. Spočíva v tom, že sa 9 sobôt (alebo stried) veriaci schádzajú na modlitbu pred ikonou, ale po 9 týždňoch stretávanie sa nekončí, ale hneď sa začína ďalšia novéna. Modlitba si získala veľkú obľubu a redemptoristi ju zaviedli v roku 1990 aj na Slovensku. Prinášame jej trochu upravenú podobu, použiteľnú tak v kostole, ako aj pri súkromnú pobožnosť.

1. Pieseň: *K nebesiam dnes zaleť pieseň* (1. sloha).

K: V mene Otca i Syna i Ducha Svätého.

V: Amen.

K: Dovoľ nám chváliť ťa, Mária, Matka ustavičnej pomoci.

V: A vypros nám u Syna potrebné milosti.

K: Nebeská Matka, s veľkou dôverou dnes prichádzam pred tvoj svätý obraz prosiť o tvoju pomoc. Nespolieham sa na svoje zásluhy a dobré skutky, ale jedine na nekonečné zásluhy Pána Ježiša a na tvoju s ničím neporovnateľnú materinskú lásku. Ty, Matka, si pozerala na rany nášho Vykupiteľa a na jeho drahocennú krv za nás vylievanú. Tvoj umierajúci Syn dal nám za Matku teba. Či nie si teda pre nás „Ustavičnou pomocníčkou“, ako si ťa ctíme pri tomto obraze? Matka ustavičnej pomoci, vrúcne ťa preto prosím pre bolesti a smrť tvojho božského Syna, pre nevysloviteľné utrpenie tvojho srdca, vypros mi u Syna tú milosť, po ktorej teraz tak veľmi túžim a ktorú nutne potrebujem...

(chvíľka ticha)

Najdrahšia Matka, ty vieš, ako nám túži dať Ježiš, náš Spasiteľ, všetko ovocie vykúpenia. Matka, ty vieš, že tieto poklady boli vložené do tvojich rúk, aby si nám ich rozdeľovala.

S dôverou preto od teba očakávam, Matka moja najmilšia, že ma i teraz vyslyšíš a ja s radosťou budem oslavovať tvoje milosrdenstvo po celú večnosť. Amen.

2. Pieseň (2. sloha).
3. Čítanie Božieho slova (text možno vybrať z lekcionára zo spoločnej časti na sviatky Panny Márie).
4. Krátka katechéza alebo kázeň.
5. Modlitby vďaky:

K: Najdrahšia Matka, chceme ti poďakovať za nespočetné milosti, ktoré nám vyprosuješ. S radostným srdcom voláme: Ďakujeme ti, Matka ustavičnej pomoci!

V: Ďakujeme ti, Matka ustavičnej pomoci!

a) poďakovanie veriacich zo schránky
b) spoločné poďakovanie:

- za tých, ktorých si uzdravila z choroby
- za tých, ktorých si potešila v trápení
- za tých, ktorých si oslobodila od zúfalstva
- za tých, ktorým si pomohla v pochybnostiach
- za vyslobodených z moci hriechu
- za tvoj materský súcit a lásku
- za tvoju neporovnateľnú dobrotu
- za všetky milosti, ktoré si nám vyprosila.

6. Prosebné modlitby:

K: Neodvracaj, Matka, svoj zrak od našich prosieb, ale pomôž nám v núdzi, keď voláme: Prosíme ťa, Matka ustavičnej pomoci!

V: Prosíme ťa, Matka ustavičnej pomoci!

a) prosby zo schránky
b) spoločné prosby:

- pomôž chorým
- poteš zarmútených

- buď matkou sirotám a opusteným
- pomôž tým, čo trpia núdzu
- priveď blúdiacich na správnu cestu
- vyveď z osídel satana tých, ktorých trápi pokušenie
- posilni v dobrom tých, čo sú v nebezpečenstve hriechu
- vypros hriešnikom opravdivú ľútosť a milosť dobrej spovede
- priveď do večnej radosti všetkých tvojich zosnulých ctiteľov
- vypočuj naše prosby.

7. Modlitba zverenia sa:

Najsvätejšia Panna Mária, ty si sa chcela nazývať Matkou ustavičnej pomoci, aby sme ti nikdy neprestali dôverovať. Vrúcne ťa prosím, prijmi aj mňa medzi svojich služobníkov a služobnice. Zverujem ti svoj rozum, aby som stále pamätal na lásku, ktorej si hodná; zverujem ti svoje srdce, aby som po Bohu najviac miloval teba. Vznešená Kráľovná, chcem ti verne slúžiť; skry ma pod svoj ochranný plášť, pomáhaj mi vo všetkých potrebách tela i duše, ale najmä v ťažkej hodine smrti.

Ó, Matka ustavičnej pomoci, viem, že ma miluješ väčšmi ako ja milujem seba. Buď preto mojou Matkou a Paňou! Vládni a rozhoduj nado mnou a nad všetkým, čo mám! Zaobchádzaj so mnou a so všetkým, čo je moje, ako sa ti páči!

Ó, Matka moja, vypros mi požehnanie u Boha. Prihováraj sa za mňa vo chvíľach mojej ľudskej slabosti, aby som ti zachoval vernosť a raz ťa v nebi naveky chválil, miloval a ďakoval ti. Amen.

8. Modlitba *Otče náš spolu* s modlitbou *Prosíme ťa, Otče, zbav nás...*

9. Požehnanie a pieseň na záver.